

Full diocesà

14 de juny del 2015

p5 – Vetlla d'Espigues diocesana a Manlleu

p6 – Segona capella catalana d'adoració perpètua

El misteri del Sant Sudari de Torí

Relíquia o falsificació? És l'eterna pregunta que associem en parlar del Sant Sudari, la síndone conservada a la catedral de Torí, la tela que teòricament va embolcallar el cos de Jesús després de la seva mort.

És un llençol de lli de 4,36 metres de llargada per 1,10 metres d'amplada, sobre els quals podem observar clarament dues línies fosques, triangles blancs, marques de cremades (produïdes en l'incendi de 1532)... i una doble imatge d'un home mort per crucifixió. Vertadera o falsa, la història del Sant Sudari –exposat enguany fins al 24 de juny– és certament excepcional.

Algunes de les investigacions dutes a terme per experts

en medicina, arqueologia, història, física, palinologia, etcètera, segons les quals aquest cos sembla pertànyer a un home que ha estat colpejat, flagel·lat, «coronat» amb un casquet d'espines, crucificat i obert el costat al segle I de la nostra era. Va comentar que d'aquestes investigacions també es dedueix que la imatge del cos presenta unes proporcions exactes i que no s'ha trobat cap tipus de pigment que pogués portar a pensar en el seu origen pictòric. L'origen del Sant Sudari ha portat a una polèmica durant segles amb proves favorables i altres de contràries, sense que s'hagi arribat a cap conclusió definitiva. Tampoc l'Església no ha afirmat que el Sant Sudari sigui una relíquia, però els diferents papes han parlat de la veneració d'una «icona de la Passió de Crist».

«Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts...»

Diümenge XI durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.» (17, 22-24)

Salm responsorial

És bo de lloar-vos, Senyor.
(Salm 91)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos. (5,6-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes

branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles» (4,26-34)

«Tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos»

Una llavor amb una força imparable

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui llegim en l'evangeli dues breus paràboles que ens parlen del Regne de Déu. Jesús compara el Regne de Déu a una llavor (de blat o de mostassa) que, tot i la seva petitesse, és molt potent, és capaç de donar molt de fruit. Però per a desplegar tota la seva força, aquesta llavor necessita que algú la sembri i una terra que l'aculli. Amb aquesta imatge extreta del món de pagès, Jesús orienta la nostra mirada cap a la urgència de posar-nos al servei del Regne de Déu —la missió— i la confiança absoluta que el resultat final serà sorprenent —la conversió a l'evangeli—. El Regne de Déu és el resultat del trobament fecund entre la gràcia de Déu i la llibertat de les persones.

El Regne de Déu, aquesta llavor plena de vitalitat, s'obre camí i es fa present allà on hi ha persones que s'esforcen per sembrar-lo i allà on hi ha cors generosos per a acollir-lo. Aleshores va creixent i creixent sense que ningú sàpiga com, i ningú no pot impedir o apressar aquesta creixença. Treballar a favor del Regne de Déu —ambicionar «ser plaents a Déu» (lectura segona)— és sembrar el perdó, la compassió, la pau, la netedat de cor, la justícia, el consol, l'esperança... valors que plasmen el Regne de Déu. I, després, cal saber esperar, tenir paciència, confiar, perquè el Senyor «fa créixer els arbres menuts» (lectura primera), la gràcia de Déu fa miracles en el cor de les persones.

El Regne de Déu, l'obra de Jesús, va creixent enmig nostre de manera discreta, humil, insignificant, però amb una força imparable i donant fruits abundosos, encara que sovint dubtem, perquè voldríem apamar-ne els resultats.

La imatge

Projecte de decoració del presbiteri de l'església de Santa Coloma de Centelles (1958-65). Joan Rifà Benet

Per a comunicar la fe hem de preparar la terra, sembrar i confiar que Déu farà néixer, créixer i granar la llavor, sense que nosaltres sapiguem gaire com. Assegurem-nos, això sí, que sembrem bona llavor, és a dir, l'Evangeli de nostre Senyor Jesucrist, i fiem-nos d'aquell que pot convertir una llavor insignificant en un arbre esplendorós.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

15 dilluns

—Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge (1809-1865)
—Sant Guiu, màrtir (*303)
2 Corintis 6,1-10 / Salm 97 /
Mateu 5,38-42

16 dimarts

—Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s.IV)
2 Corintis 8,1-9 / Salm 145 /
Mateu 5,43-48

17 dimecres

—Sant Benvingut, religiós
—Sant Ismael (*326)
2 Corintis 9,6-11 / Salm 111 /
Mateu 6,1-6.16-18

18 dijous

—Santa Edeltrudis, verge (640-679)
2 Corintis 11,1-11 / Salm 110 /
Mateu 6,7-15

19 divendres

—Sant Romuald, abat (ss X-XI)
—Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s.II)
2 Corintis 11,18.21b-30 / Salm 33 /
Mateu 6,19-23

20 dissabte

—Sant Silveri, papa (*537)
—Santa Florentina, verge (s.VI)
2 Corintis 12,1-10 / Salm 33 /
Mateu 6,24-34

21 diumenge XII de durant l'any / Cicle B

—Sant Lluís Gonzaga, religiós (1521-1591)
—Sant Ramon de Roda, bisbe (*1126)
—Sant Raül, bisbe (*866)
Job 38,1.8.11 / Salm 106 / 2 Corintis 5,14-17 / Marc 4,35-41

Trobada a Vic de responsables de santuaris

Carles Izquierdo, prev.

Enguany aquesta trobada de responsables de santuaris de Catalunya, Andorra i les Illes tingué lloc al nostre bisbat; els participants s'hostatjaren al Seminari de Vic en nombre de cinquanta, entre sacerdots i seglars. Cal destacar que dels últims anys ençà han augmentat els seglars que hi prenen part; realitat per altra part esperançadora (es dóna el cas d'alguns matrimonis joves), essent així que el nombre de sacerdots amb aquest càrrec ha disminuït al mateix temps que la seva edat és provecta.

Van ser els dies 9 i 10 de març, amb ponències, taules rodones, celebracions litúrgiques un xic encongides a causa del poc temps disponible. El nostre pastor i bisbe Romà donà la benvinguda a tots els assistents, i immediata-

ment prengué la paraula Mons. Agustí Cortès, president del Secretariat, i tot seguit Mn. Joan Torra va dissertar sobre l'*Evangelii gaudium* i els santuaris.

Es va visitar el santuari de Lurdes de Prats i el monestir agustinà de Santa Maria de Lluçà. El dia següent el germà Ramon Oranies, de la comunitat de Montserrat, desglossà el tema del santuari, espai d'assossec, silenci, contemplació a través de la natura. Després tingué lloc l'eucaristia, presidida pel nostre bisbe a la capella dels Dolors, i a la tarda Mn. Francesc Garcia, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, desenvolupà el tema «Litúrgia i espiritualitat popular». Hi ha quelcom molt enriquidor per damunt de les ponències: la relació i l'intercanvi de coneixements i experiències.

Necrològica

Mn. Pere Sala i Marquilles

Va néixer a Castellterçol el dia 19 de març de 1917 i va rebre l'orde del presbiterat el 29 de juny de 1943. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari en les parròquies de Santa Maria de Balsareny i Sant Vicenç de Prats de Lluçanès. L'any 1946 va entrar en l'orde del Císter i, sortint-ne l'any 1950, fou vicari de Santa Maria d'Igualada.

Continuà el seu ministeri com a regent i ecònom de Sant Pere de Falgars, ecònom de Sant Jaume d'Olzinelles, vicari de Santa Maria de Sallent, ecònom de Sant Esteve de Tavèrnoles, ecònom de Santa Maria de Vilalleons i capellà de l'Hospital de la Santa Creu de Vic.

L'any 1985 quedà adscrit a la parròquia de Santa Maria de Moià, on residia. Va morir a Moià el dia 14 de maig, a noranta-vuit anys d'edat i setanta-dos de ministeri de prevere. Era un dels sacerdots més ancians de la diòcesi de Vic.

Vetlla d'Espigues diocesana a Manlleu, dissabte vinent

50è aniversari de la secció local de l'Adoració Nocturna

El pròxim dissabte, 20 de juny, tindrà lloc a l'església parroquial de Santa Maria de Manlleu la commemoració del 50è aniversari de l'Adoració Nocturna de Manlleu i la solemne Vetlla d'Espigues diocesana. L'ordre de la vetlla serà el següent:

- A 2/4 d'11 de la nit, arribada i recepció d'adoradors als locals parroquials.
- A les 11, entrada al temple, salutació i benvinguda a càrrec del rector de la parròquia, Mn. Joan Serrabassa.
- Missa concelebrada, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova i Casanova.

–En acabar, processó amb el Santíssim pel nucli antic i benedicció.

–Després, celebració nocturna: presentació dels adoradors i torns de vetlla.

–Celebració matinal. Pregària comunitària. Reserva i comiat de la Mare de Déu amb la Salve.

Notes: La recepció de les seccions es farà als locals parroquials. Es prega que es porti la bandera i les insígnies. La vetlla, oberta a tothom, se celebrarà amb el ritual bilingüe (llibre vermell).

Les capses i carpetes viatgeres, a Ripoll

Aquesta és una iniciativa del grup de catequistes de Santa Maria de Ripoll amb motiu del nou pla de pastoral «L'alegria d'evangelitzar».

Tres capses viatgeres numerades. A dintre, una imatge de Maria amb una pregària al darrere. Cada setmana s'ho emporten tres nens diferents. Ho posen al menjador de casa i cada dia fan la pregària amb els pares. Això ho donem al grup que aquest any fan la primera comunió.

Tres carpetes viatgeres numerades. Dintre cada carpeta, dos llibres amb pregàries. Cada setmana s'ho emporten també tres nens diferents. A casa cada dia han de llegir amb els pares una de les pregàries. Això ho donem al grup abans de la primera comunió.

Aquest és un exemple de pregària: «Jesús, Tu vas compartir-ho tot amb els teus amics. Ajuda'ns a saber compartir allò que tenim, i així assemblem-nos més a tu.»

S'obre la segona capella d'adoració perpètua a Catalunya

Redacció

El passat 13 de maig la parròquia de Sant Sebastià de Pomar, a Badalona, va fundar una capella d'adoració perpètua. Prop de 300 adoradors cobriran les 24 hores d'adoració durant el dia. L'organització continua buscant persones que vulguin comprometre's amb una hora d'adoració al dia.

La inauguració de la capella va ser presidida pel Cardenal Lluís Martínez Sistach, i en la celebració van participar prop de 20 sacerdots i molts fidels. En l'homilia, el senyor cardenal va explicar l'Evangelí de les noces de Canà i va animar a tots els presents a viure cada instant de la seva vida de fe.

L'acte va prosseguir amb una processó pels carrers de la ciutat de Badalona. Feia molts anys que el barri de Pomar no presenciava un acte eucarístic d'aquestes característiques, la qual cosa va moure a molts a obrir per les finestres de les seves llars per contemplar la processó.

En tornar a la parròquia va tenir lloc l'entronització. El Senyor va ser entronitzat i allí romandrà durant molts anys. Aquest acte històric no era viscut per a Catalunya des del 18 de juny de 1966, quan es va inaugurar la primera capella d'adoració perpètua catalana, que és la del Temple Nacional Expiatori del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

Congrés dels laics de Catalunya a Poblet

Com és la teva manera de viure com a cristià?. Saps com transmetre l'energia del cristianisme?. Ens interessa. Volem compartir i renovar l'experiència de ser cristians avui enmig del món. Participa en el Congrés del Laicat de Catalunya al Monestir de Poblet, el 2 i 3 d'octubre de 2015. Volem crear una xarxa de laics i laiques que, des de la reflexió, i sense complexos ajudi a impulsar un laicat madur, compromès i transformador que faci sentir la seva veu dins l'Església i que sigui testimoni de compromís cristià. Volem compartir la nostra missió en la vida quotidiana com a cristians de parròquies, de moviments, de famílies, d'escoles, de barris o des de qualsevol experiència. Volem fer sentir la nostra veu dins l'Església i que sigui testimoni de compromís cristià. Volem organitzar una trobada dinàmica i creativa per escoltar, opinar i renovar la nostra espiritualitat.

Més informació i inscripcions a:
www.laikatXXI.cat
[@laikatxxi](https://www.instagram.com/laikatxxi)
[facebook.com/laikatxxi](https://www.facebook.com/laikatxxi)
laikatXXI@gmail.com

L'article

La litúrgia és vida

Climent Forner, prev.

No hi ha dubte que la reforma litúrgica va ser el primer i el més necessari dels fruits del Concili Vaticà II. Aquells clergues, com jo mateix, que la vam viure, entusiasmats com estàvem amb el magne esdeveniment eclesial, en podem donar raó, com en podrien donar els mateixos fidels, avui ja grans, que en general també la van rebre amb goig, encara que els costés una mica d'adaptar-s'hi. Fa cinquanta anys que va entrar en vigor (el dia 7 de març de l'any 1965). Manoi, quin munt de canvis: la missa en català (ja no en llatí com fins aleshores) i de cara al poble (no ja d'esquena, com si la digués el capellà tot sol i la comunitat no hi tingués res a veure, o molt poc: mentrestant s'entretenia a resar el rosari; la importància essencial de la Paraula de Déu equiparable a la del Sagrament); la participació activa de laics i laiques fent de lectors i prestant altres serveis, com ajudar a donar la comunió; la mateixa concelebració per part dels sacerdots; la renovació del cant religiós; la mateixa concepció de la missa dominical fent-ne veure la necessitat més que el precepte, etcètera, etcètera. Això pel que fa a l'Eucaristia, el sagrament màxim, per bé que la susdita reforma va afectar poc o molt també tots els altres sagraments: Baptisme, Confirmació, Penitència...

Ara, no podem pecar d'eufòrics: si del Vaticà II n'esperàvem, i encara n'esperem, molts més bons fruits posats al dia, el mateix podríem dir de la reforma litúrgica, per bé que Déu n'hi do dels que va donar. Hi ha aspectes, com ara el del cant, que podrien millorar molt més, sense oblidar les antigues melodies gregorianes, tan excel·lents; la nostra rica religiositat popular en goigs i altres cançons, també caldria revisar-la en molts caires: doctrinal, moral, lingüístic... Cal que la litúrgia no ens limitem a celebrar-la, per més dignament i bella que ho fem, sinó que la visquem de veritat, tant personalment com comunitàriament, ja que tots, per pocs que siguem, som en certa manera concelebrants del misteri, presidits pel sacerdot en nom de Jesucrist, el Senyor, el qual s'hi fa i s'hi farà present fins a la fi dels segles. Ah, i no ens podem quedar tancats com si amb el ritua ja n'hi hagués prou. Així com el cor té dos batecs, la sístole i la diàstole, així també nosaltres hem de viure la fe temple endins i temple enfora.

La nostra Església catalana ha donat sempre molta importància a la qüestió, com ho demostren els Congressos Litúrgics que ha celebrat al llarg de la història (1915, 1965, 1990 i 2015). Podria esmentar no pocs monjos i eclesiàstics il·lustres que els impulsaren, com també alguns clergues que foren capdavanters en la seva aplicació. Per exemple: el solsoní, mossèn Jaume Freixa, rector del Mojal (Navàs). Per allà els anys cinquanta del segle passat, ja va posar l'altar nou de cara al poble, cosa que va sorprendre el mateix bisbe Tarancón. La litúrgia és vida, «font i cim de l'Església», segons la definició conciliar.

El llibre

Óscar Romero, bisbe dels pobres

P. Bernabé Dalmau

El P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i director de la revista *Documents d'Església*, ha escrit l'única biografia existent en català sobre l'arquebisbe Óscar Romero, recentment beatificat.

El llibre *Óscar Romero, bisbe dels pobres* és publicat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona dins la col·lecció Emaús, en edició catalana i castellana. En el llibre, el P. Bernabé Dalmau repassa la biografia del beat des de la seva infància i els estudis a Roma fins a l'exercici del ministeri sacerdotal i episcopal durant vuit anys repartits entre els de bisbe auxiliar a San Salvador, bisbe diocesà de Santiago de María i arquebisbe a la capital. El compromís d'Óscar Romero, que el va portar fins a la mort sagnant, va quedar palesa en els seus dos últims anys de vida, en els quals va registrar diàriament les seves impressions. Aquest diari serà editat pròximament.

Glossa

Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia

Romà Casanova, bisbe de Vic

El sant pare Francesc ha convocat, mitjançant la butlla *Misericordiae vultus*, un any sant extraordinari per posar la mirada en la Misericòrdia divina. En aquest temps de gràcia som convidats a deixar-nos sorprendre per Déu, ric en misericòrdia, i a ser portadors d'aquest amor que perdura sempre als nostres germans. «Misericordiosos com el Pare», és el lema d'aquest Any Sant, que s'iniciarà en la festa de la Immaculada d'enguany i acabarà en la solemnitat de Crist Rei de l'any següent. En els àmbits diocesans de comunió, la nostra Església diocesana ha fet recepció d'aquesta iniciativa papal, amb el desig d'acollir la gràcia abundosa del Senyor en aquest Jubileu de la Misericòrdia .

En una Església convidada a viure una nova etapa de l'evangelització de sempre, el Sant Pare ens convida a tenir la mirada fixa en la misericòrdia, missatge central de la fe cristiana, per a esdevenir signe eficaç de l'obrar del Pare. De fet, la misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església. Tota l'acció pastoral pròpia de l'Església ha d'estar impregnada de misericòrdia. En aquests moments de nova evangelització és molt convenient que ens ho recordem, perquè l'anunci de l'evangeli sols és possible en la tendresa de l'amor misericordiós.

Aquest Any Sant, doncs, ha de ser per a tots nosaltres l'ocasió propícia per a anar a les fonts de la misericòrdia. Per això hem de retornar a l'escolta de la Paraula de Déu; també el mateix pelegrinatge per passar per la Porta Santa, tant a la ciutat de Roma com a la nostra catedral, ha de ser expressió de la nostra conversió i acolliment de la misericòrdia de Déu, que passa pel sagrament de la Reconciliació, el qual hem de redescobrir, valorar i celebrar dignament. Tant de bo que aquest Jubileu fos l'ocasió perquè tots retornem més i més a aquesta font de gràcia i de vida!

Les obres de misericòrdia corporals i espirituals són el camí de sempre de l'Església per a anar al germà. Totes les obres de misericòrdia han de ser pràctica habitual en la comunitat, en les famílies i també personalment. Assistir i visitar els malalts i els presos i acollir els forasters; així com les espirituals, com donar consell, ensenyar i corregir, han de ser viscudes especialment en aquest moment en què, més que mai, hem de viure l'evangeli de la fraternitat i quan la primera caritat és donar l'evangeli. Les nostres parròquies i comunitats han d'esdevenir veritables «oasis de misericòrdia», i cada un de nosaltres, «vasos de terrissa» per a portar a tots els nostres germans la misericòrdia divina.

